

ALICJA
SINICKA

THRILLER

SLUŽEBNÁ

Měla být pomocnicí v domácnosti.
Stala se služebnou samotného ďábla.

SLUŽEBNÁ

Copyright © 2020 by Alicja Sinicka

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jakub Podžorný, 2022
Cover © Mariusz Banachowicz, 2022 ©
DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1909-9 (pdf)

**ALICJA
SINICKA**

SLUŽEBNÁ

VENETA

Strach seká hlouběji než meče.

George R. R. Martin

Hra o trůny

Prolog

První, co cítím, je bolest v podpaží. Brzy se k ní přidá pálení na patách. Pomalu zvednu víčka a v šeru rozeznám auto. Jeho tmavý lak se leskne v bledém měsíčním svitu. Zadní dveře jsou otevřeny dokořán. Okamžik po okamžiku se od nich vzdaluju, postupně, s krátkými pauzami.

Někdo mě vláčí po hrbolaté stezce, chodidla se mi máčejí v kalužích. To mi působí prchavou úlevu – chladná voda dělá rozedraným patám dobře –, ale v okamžiku zas pálí jako čert. Kolem je to samý kámen a klacek. Tiše zasténám.

„Zabiju tě,“ uslyším někde nad sebou.

Lituju, že jsem špitla. Mohla jsem předstírat, že jsem se ještě neprobrala. Teď už ví, že jsem při vědomí. Bude opatrnější.

Tím „zabiju tě“ má mysl rázem vystřízlivěla. Na chvíli uvízla ve vzduchoprázdnu, jako kdyby existovala jen současnost, a to, co nás k ní dovedlo, vůbec nebylo. Před očima se mi valí ponurá vlna vzpomínek tak temných, že celé mé tělo ztuhne. Cítím podivné mravenčení v lýtkách. I když nic nedělám, nohy kladou odpor.

Tiše zakleje a ještě silněji zatne ruce.

Trhá se mnou tak silně, že musím znovu zasténat, beznadějně a bezmocně. Teprve teď mi dojde, kde jsme. V jejich zahradě.

O mé nepřirozeně vytočené paže se šelestivě otírá mokré listí keřů. Cítím vůni deště smísenou s vůní drahého parfému. Dobře ji znám.

Co můžu udělat pro svou záchranu? Zoufale se snažím najít odpověď, ale mozek mám zpomalený. Myšlenky se rozkutálely a já nejsem schopná poskládat je zpět, nedokážu správně odhadnout situaci. V hlavě mi víří záblesky nahodilých vzpomínek. Vidím její úsměv lemovaný rudou rtěnkou, jeho přátelský pohled, když si otírá ruku do kalhot a pak mi ji podá na přivítanou. Cítím hřejivé polibky na šíji, a najednou mé chodidlo klesne do hluboké louže. Do paty se mi zabodne něco ostrého. Tentokrát nevykřiknu bolestí, jen zatnu zuby.

Můj obličej je stále paralyzovaný, určitě ho nemám zcela pod kontrolou. Pálí mě krk. Vracím se v myšlenkách k tenké modré nitce mezi vidlicemi paralyzéro, kterým mě odrovnal. To je má poslední vzpomínka, předcházející děsivému procitnutí ve chvíli, kdy jsem vláčena křovím jako chycená kořist.

Najednou mě pustí. Dopadnu na chladnou, mokrou zem, porostlou hustým trávnickem. Jeho stébla mi dráždí tvář, cítím je až v nose. Brzy bude konec. Myslím na ni. Na to, jak vypadala, když jsem ji našla nedaleko odsud, a poprvé v životě s ní cítím sounáležitost, hlubokou a nezpochybnitelnou. Spojuje nás touha po životě a strach ze smrti. Narůstá ve mně nevysvětlitelný pocit jistoty, že ona před svým koncem cítila přesně totéž.

Nakloní se ke mně a ztěžka oddechuje, spíš lapá po dechu, aby zahnal únavu. Cítím, že se to brzy stane. Zmizím v černé propasti. Brzy mě někdo najde. Policejní psi budou štěkat na nenápadný násyp, neboť tentokrát si dá pozor a tělo zakope.

Dala bych všechno za to, abych mohla vrátit čas do dne, kdy jsem poprvé překročila práh toho krásného domu. To tenkrát jsem ve svém životě vyvolala vlnu změn, která mě přivedla až do této zahrady zapáchající smrtí.

Brána se otevře ještě předtím, než stačím stisknout zvonek. Vysunu okénko a pomalu vjíždím na rozlehlý pozemek ohraničený letitými stromy, keři a rostlinami. Zahrada vypadá zanedbaně, jako kdybych vjela do opuštěného parku. Jedu po rovné asfaltové cestě, kterou lemují nepravidelné řady malých, kulatých lampiček. Pomalu se přede mnou vynořuje dům, který jsem dosud viděla jen z dálky. Dříve jsem pracovala v usedlosti vedle.

Je to jedna z nejkrásnějších budov, jaké jsem kdy spatřila, pomyslí si, když vystupuji z auta a hledím na krásnou vilu s bleděmodrou omítkou a střechou pokrytou granátovými taškami. Jak říkal pan Antonín, stavba je stará asi dvacet let, ale je stylizovaná jako mnohem starší. Připomíná mi viktoriánskou éru. Všechna okna jsou zdobena bílými šambránami, dveře zase florálními motivy. Vypadá to, jako by ji někdo vytrhnul ze San Franciska, a posadil zde, v Olavě, na Rozinkové ulici č. 5.

Auto nechávám na příjezdové cestě a po chodníku ze zámkové dlažby vyrazím k verandě obložené keramickou imitací dřeva. Jakmile vejdu, hned si všimnu, že obdélníkové sklo vchodových dveří pokrývá vrstva prachu. Benátské zrcadlo, které je vyplňuje, tímto znečištěním lehce ztrácí na efektu.

Můj odraz je nevýrazný, jako kdybych stála v mlze. Na šedé rohožce si povšímnu tmavého otisku mužské boty. Takových detailů si všímám vždycky. Naznačují, že mě čeká spousta práce. Že bude dům uvnitř zanedbaný.

Předtím jsem se věnovala domu jejich souseda, pana Antonína. Ten se bohužel odstěhoval k dceři do Ameriky a dům prodal. Koupili ho starší lidé, kteří se o pořádek starají sami, a já tak přišla o práci. Před odjezdem mě však stihl doporučit Borewským, majitelům této nemovitosti. Když jsem telefonovala s Marií Borewskou, tvrdila, že mě pan Antonín vychválil až do nebe a říkal, že nikdo neuklízí lépe než já. Upřímně, výraz „uklízí“ nemám ráda. Upřednostňuju „pečuje o pořádek“, „stará se o dům“. Tyto termíny vystihují to, čím se zabývám a kdo jsem, mnohem lépe.

Řád, čistotu a pořádek mám ráda už od dětství. Dbám o své tělo, mysl i prostředí, ve kterém žiju. Když jsem byla mladší, myslela jsem si, že je to normální, ale brzy jsem zjistila, že se těmito vlastnostmi od svých vrstevníků liším. Máma mě vždycky chválila, že nedělám binec jako moje starší sestra, ale já tomu tak úplně nerozuměla. Pro mě bylo udržování čistoty tak přirozené jako jídlo nebo dýchání. Stačí přece odkládat věci tam, kam patří.

Už na gymnáziu jsem se, k mámině nelibosti, rozhodla, že nebudu studijní dráhu své sestry Markéty následovat. Markéta absolvovala s vyznamenáním varšavskou ekonomku, odjela na stáž do Ameriky, a teď tam má skvělou práci v nějakém korporátu, který se zabývá optickými vlákny. A já? Já se rozhodla, že založím firmu, která se bude v domech a bytech starat o pořádek. Budu lidem užitečná. Odjakživa jsem cítila, že jsem k tomu stvořená. Péče o pořádek mi dělá radost. Chci se na to specializovat. Zatím dělám na černo, abych si zmapovala trh, ale brzy plánuju založit vlastní firmu.

S nadějí na získání nových klientů zazvoním na zvonek vedle zaprášených dveří. Po táhlém „ding-dong“ uslyším tlumený klapot bot. Záhy mi otevře bruneta s drdolem. Její tvář je téměř průhledná, silně namalovaná a nepřírozeně napjatá. Umělé řasy připomínají křídla černých motýlů a jsou velmi dlouhé. Jsem si jistá, že se vidíme poprvé. Před svým příjezdem jsem přemýšlela, jak asi Marie Borewská vypadá. I když jsem měla víc než půl roku na starosti dům jejího souseda, nikdy jsem ji neviděla. Ani na zahradě, ani před domem nebo u garáže. Mikuláše Borewského jsem tu a tam pozdravila, s jeho synem jsem občas prohodila nesmělé „ahoj“, ale ji jsem neviděla nikdy. Uvažovala jsem, jestli si ji přece odněkud nevybavím. Možná se kolem mě někdy mihla na ulici, třeba mi bude její tvář povědomá. Není. Vidím ji poprvé v životě.

„Dobrý den,“ pozdravím se zdvořilým úsměvem.

„Dobrý den,“ odpoví s podobným výrazem.

Nevidím jí do očí. Jejich horní část zakrývají řasy, což budí dojem, že je žena ospalá.

Jak jsem si myslela, v domě panuje nepořádek. Není to binec v pravém slova smyslu, který by se vyznačoval stohy neumytého nádobí, rozházenými ponožkami a lesklými, lep-kavými fleky na podlaze. Tento typ nepořádku to není. Je to spíš diskretní nepořádek. Tak ho vždycky v duchu nazývám. Právě s ním jsem konfrontována ve většině domů, které mám na starosti. Špína kolem podlahových lišt, chuchvalce prachu povalující se pod pohovkou, drobký na kuchyňské lince, otisky prstů na skřínkách.

Nijak to však nemění fakt, že interiér je pěkný, promyšlený. Podlaha z bílých, lesklých dlaždic prochází všemi místnostmi. Světlá kuchyň s prosklenými skřínkami, tmavý obývací, velká, prosluněná jídelna. Mezi dvěma velkými francouzskými okny se nachází bílý krb v anglickém stylu, jeho vrchní část tvoří

světlé cihly s černým spárováním. Elegance, šmrnc, špína. Od každého trochu. Na krbové římsě stojí velká mosazná figurka ženy se zavázanýma očima a váhou. To bude Themis, bohyně práva. Hned si pomyslím, že patří panu Mikuláši. Je to přece vlivný advokát. Má ve Vratislavi velkou kancelář.

Mluvím s Borewskou asi třicet minut. Představím jí nabídku a sazby. Odpoví, že dá ještě víc, ale chce, abych své úkoly plnila svědomitě. Každou chvíli diskrétně mrknu na její tvář a snažím se odhadnout, kolik jí asi bude let. I když nevidím žádné vrásky, všimla jsem si míst, na kterých by se objevily, kdyby nedošlo k chirurgickému zákroku – okolo úst a očí jsou patrné jemné důlky. Její napjatá pokožka připomíná fólii, která se používá k překrytí povrchu křehkého moučnicku, aby vydržel co nejdéle čerstvý. Není příliš atraktivní. Mám pocit, že ani nikdy nebyla.

Když se domluvíme na všech místnostech, které mám uklízet, a také na těch, kam nesmím ani vkročit – do pracovny Mikuláše a do jednoho z pokojů vlevo nahoře, udělá Borewská něco divného. Ještě než vstanu z kožené sedačky, položí mi ruku na odhalené koleno.

„Počkej,“ usmívá se.

Dostanu husí kůže. Cítím se jako před lety, když jsem se jako malá holka koupala v nevelké laguně nedaleko Bystřice, kousek od Olavy. Jmenovala se *Lešna Woda*. Rodiče tam měli chatu. Po tátově smrti ji máma chtěla prodat, ale s Markétou jsme jí to vymluvily.

Během jednoho z mnoha letních víkendů, které jsme tam trávili, jsme se sestrou celé roztřesené vylezly z vody a já si všimla, že se mi na koleno přilepila pijavice. Byla slizká a studená. Markéta ke mně rychle přiběhla a snažila se ji odtrhnout, ale držela se příliš silně. Přisála se na kůži. Sestra ji nakonec uchopila vši silou, přísavky se natáhly a konečně povolily.

Ruka Borewské je taky studená a lepkavá, jako tělo té pi-javice. Chci se jí zbavit.

Husí kůže se od kolene rozšíří až ke slabinám. Její gesto mě na chvilku zarazí. Shlédnu na její ruku a poté se zadívám do řasami zahalených očí.

„Jsi tak mladá a krásná, Julie,“ říká. „Nechtěla bys u nás bydlet a starat se o dům nastálo? Zaplatíme ti dost, nemusíš se bát.“

Dotek ruky a její vlezlý, mlhavý pohled mě omračuje. Na-konec polknu a odsunu se o půl metru vzad. Okamžitě zazna-menám změnu jejího chování. Stáhne k sobě lopatky a horečně se rozhlíží po pokoji. To mi dodá odvalu.

Odpovím:

„Mám i jiné povinnosti, a kromě toho si takovou dohodu neumím vůbec představit.“

„Jaká asertivita, obdivuju tě.“

Mám pocit, že něco zůstalo nevyřčeno. Chybějící část do-poví svým těžkým povzdechnutím a širokým úsměvem, který odhalí světlé, mokré zuby. Nicméně v té chvíli to nedokážu přesně interpretovat. A ani to dělat nechci.

Náhle slyším zachrastění v zámku. Do domu vešel Mikuláš Borewský. Asi se vrátil z práce, v ruce drží lesklou hnědou aktovku. Za chvíli bude půl páté.

Atmosféra okamžitě podivně zhoustne. Marie si odkašle a vstane. Muž se pomalým krokem blíží k nám, dívá se na mě s lehkým úsměvem. Zastaví se teprve u sedačky, políbí ženu na tvář a mně podá ruku na přivítanou.

„Ahoj, Julie,“ řekne.

„Dobrý den.“

Od vidění se známe. Když jsem dojížděla k panu Antoní-novi, občas jsem Mikuláše vídala před domem. Přilákal mou pozornost, protože jsem ho dvakrát viděla dávat do kufru jeho

terénního auta stříbrnou zbroj, štítý a meče v kožených pochvách. Pan Antonín mi vysvětlil, že Borewský je členem olavského bratrstva, které v letních měsících organizuje rytířské turnaje na polích, které Borewským patří. Mikuláš je v tomto bratrstvu starším, jinými slovy – řídí jej. Členové bratrstva jezdí na rekonstrukce důležitých bitev, například na Grunwaldská pole, a účastní se srazů, na nichž hodují a diskutují o různých akcích, které mají propagovat polskost, probouzet vlastenecké city a udržovat polské tradice. Vždycky jsem si říkala, že je to zajímavý koníček. V jistém smyslu mi tím imponoval.

V duchu jsem mu říkala rytíř.

Na krk mu dopadá pruh světla, takže se jeho tvář ztrácí ve stínu. Navzdory tomu rozeznám bystré, modré oči, které si pamatuju z našich letmých pozdravů, když jsem na něj narazila před domem. Vždycky se mi ale zdál menší.

Teprve teď se můžu lépe zaměřit na jeho postavu. Košile s drobným károváním mu obepíná svalnatá ramena a ploché břicho, těsně stažené černým opaskem se zlatou sponou, do níž jsou vyražena písmena „LV“. Jeho každodenní oděv tak neobvyklému koníčku nenasvědčuje. Posadí se vedle mě a jeho oči se zlehka rozevřou v gestu nepochopitelné fascinace.

„Antonín nám o vás hodně vyprávěl. Prý jste bezkonkurenční,“ pochválí mě.

Marie si založí ruce na prsou. Pronikavým pohledem, který mě po chvíli začíná iritovat, se dívá chvíli na mě, chvíli na manžela.

Odpovím:

„Děkuju. Pana Antonína jsem měla ráda, škoda že musel odjet.“

„Všechno zlé je k něčemu dobré,“ prohlásí a zahledí se na mě o trochu déle, než je obvyklé.

Černé vlasy má hladce sčesané dozadu, husté vousy jsou precizně zastříženy a zvýrazňují širokou čelist. Oči jsou předené sítí mělkých vrásek, které ukazují na jeho životní zkušenosti. Může mu být něco přes čtyřicet. Cítím z něj kořeněný parfém, který se prolíná ještě s něčím dalším. Markéta vždýcky říkala, že někteří muži jsou cítit penězi. Myslím, že právě tak voní Mikuláš Borewský.

„Seznámila jsi Julii s jejími povinnostmi?“ obrátí se na ženu.

„Ano, už jsme si řekly, co bude naším výchozím bodem.“

Opět ty divné náznaky.

Jaký výchozí bod? říkám si. Přece jsme si řekly všechno.

„Výborně. A zeptala ses, jestli by u nás nechtěla bydlet?“

Vrhne na mě tázavý pohled a vřele se usmmeje.

Už se o tom předtím museli bavit. Nevím, jestli mu mám své rozhodnutí oznámit sama, nebo to udělá ona. Nakonec odpoví Borewská:

„Julie to kategoricky zamítla.“

Mikuláš pokyvuje hlavou a koutky úst mu pokleslesnou. Mám pocit, že cítí zklamání, ale snaží se jej nedat najevo.

Mám přijít zítra a zahájit úklid v osm ráno. Paní Marie mě vyprovází ke dveřím. Než odejdu, koutkem oka zahlédnu na pravém rukávu jejího těsného černého svetru bílé peříčko.

„Něco tady máte,“ ozvu se a automaticky se pro něj natáhnu.

Zamotalo se do nadýchaného materiálu, takže lehce zatáhnu. Podaří se mi ho sundat, ale najednou už to není důležité. Když schovávám pírkó do kapsy, všimnu si modrého otlaku kolem Mariina zápěstí. Vypadá jako po utaženém provazu nebo poutech. Změřím si ji pohledem. Teprve teď mi dojde, že je trochu divné nosit za horkého letního dne černé legíny a černý svetr s dlouhým rukávem. Já mám na sobě šaty na ramínka.

Marie se na mě nepodívá, vypadá to, že se plně soustředí na opravení rukávu. Dělá to rychle, nervózně, několikrát po něm přejede rukou, až se o sebe rozezvoní zlaté náramky na jejím levém zápěstí.

„Tak zítra,“ prohlásí, když energicky otevře dveře.

„Tak zítra,“ odpovím a rychlým krokem opouštím jejich dům.

Když sestupuje po schodech z verandy, je taková bezbranná a nevinná. Drobnou dlaní sjede po dřevěném zábradlí, světlé vlasy svázané do ohonu jí vesele poskakují. Na posledním schůdku se ohlédne na dům. Jejím zářivým očima probleskují stovky myšlenek; mám dojem, že podvědomě cítí nebezpečí, ale ještě ho nedokáže správně identifikovat. Něco jí na tom neseďí. Ale to něco může být cokoli. Určitě takhle uvažuje. Obyčejný klam, který vymizí, když sem začne jezdit pravidelně. Dostane balík peněz, díky nimž si bude moci splnit přání, uskutečnit blízké i vzdálenější plány.

Peníze v dnešní době znamenají hodně... Údajně nemůžou přinést štěstí, ale myslím, že se to týká výhradně lidí, kteří už je mají. Chudí po nich touží, protože vždycky chceme to, co mít nemůžeme. Julie je ke své směle chudá, proto je snadné její touhu po bohatství zneužít. Nechá se? Je ctižádnostivá, to je vidět na první pohled. Napřímená postava, pevné, opečovávané tělo a svaly na štíhlých ramenou, které svědčí o tom, že jí fyzická práce není cizí. Krásné jméno, ještě krásnější slečna. Určitě si myslí, že získala práci snů. Já myslím, že v dnešní době je třeba mít se před svými sny na pozoru.

V pátek ráno dorazím k Borewským přesně v sedm padesát pět. Brána je tentokrát otevřena dokořán, není třeba natahovat se ke stříbrnému zvonku připevněnému na šedivé zdi. Když stoupám po lesklých schodech k verandě, prohlížím si zaprášené zrcadlo ve dveřích. Přemýšlím, jestli nezačít od něj. Venkovní prostory si zpravidla nechávám na konec, ale tentokrát chci začít právě zde. Jako bych se vnitřních prostor bála a chtěla si nechat ještě chvilku na to, abych se s nimi i jejich obyvateli lépe poznala...

Zazvoním. K mým uším, stejně jako včera, doputuje majestátní „ding-dong“. Tentokrát mi však nikdo neotevívá, i když čekám dobrou minutu. Zmáčknu bílé tlačítko ve zlatém rámečku ještě jednou. Opět ticho. Marie včera říkala, že na mě bude čekat. Vytáhnu z kabelky telefon a vytočím její číslo. Přivítá mě hlasová schránka. Nahlédnu oknem, kterým je vidět do kuchyně a obýváku, ale nikoho nevidím. V dálce si však všimnu otevřených dveří na terasu. Vezmu za kliku. Když se dveře rozevřou, cítím, jak mi začíná bušit srdce. Sice nechci, aby si domácí pomysleli, že jsem se dovnitř vloupala, ale na druhou stranu – čas kvapí. Byla by hloupost vrátit se domů a za hodinu Borewské telefonicky vysvětlovat, proč u nich

nejsem. V podobné situaci už jsem se jednou ocitla. Třeba je důvod, proč paní domácí neotvívá, jen banální a všechno se rychle vysvětlí.

„Paní Marie!“ volám, když vejdu do obývacího pokoje. „Dobrý den!“ dodám ještě hlasitěji.

Jdu směrem k otevřeným francouzským oknům. Do domu odsud doléhá ranní cvrlikání ptáků. Sluneční paprsky osvětlují bílý kávový stolek na lvích nohách. Vtom se otevrou dveře jednoho pokoje. Objeví se bystré modré oči, které na mě hledí s nedůvěrou.

„Je v zahradě, přestaň křičet,“ říká štíhlý mladý muž s černou kšticí.

Ihned v něm poznám jejich syna. Když jsem jezdila k panu Antonínovi, občas prohodil „ahoj“. Ledabyly, skoro až s nechutí. Přesto jsem mu viděla na očích, že čeká na mou odpověď. Zíral na mě stejně jako teď: přísně, s očekáváním. Tentokrát však nezdravil.

„Dobře, děkuju,“ odpovím.

„Prosím.“

Energicky zavře dveře. Mám pocit, že jsem ho z něčeho vyrušila. Přesto mě setkání s ním trochu uklidnilo. Někdo z domácích už mě zahlédl, čímž jsem svou přítomnost v domě legalizovala.

Vyjdu na terasu, která je obložena velkými bílými dlaždicemi, kontrastujícími s tmavým dřevěným zábradlím. Z této strany budovy není zahrada tak velká jako zepředu, ale přesto dělá dojem. Vzadu se táhne několik metrů vysoký živý plot, po bocích se nacházejí kovové plůtky oddělující dvorek od sousedního pozemku. Není zde anglický trávník, ale rezavý štěrk, který protínají široké záhony plné préríjních rostlin. Všímám si také několika ostrůvků okrasných trav. Pestrobarevné rostliny

ve větru šelestí, o skalku se tříští vodopád. Slyšela jsem, že ve vyšší společnosti teď prériové záhony letí, ale poprvé je vidím na vlastní oči. Nepochybně je navrhl zahradní architekt. Výsadba se slévá v jediný, oku příjemný harmonický celek. Zepředu je to jinak. Více zeleně, stromů a keřů.

Teprve po chvíli spatřím Marii. S rýčem v ruce postává u trsu kavylu, nedaleko vodopádu. Má za sebou hromádku hlíny. Aniž si mě všimla, zaboří do ní rýč a přihodí trochu zeminy na kavyl. Vypadá to, jako by jej chtěla zasypat. Když přistoupím blíž, rozeznám mezi trávami jámu. Asi se tam propadl terén. Marie se nejspíš snaží tuto podlouhlou a dost širokou prohlubeň zarovnat.

„Dobrý den,“ pozdravím.

Podívá se na mě, dýchá s otevřenou pusou.

„Á, už jsi tady. Ztratila jsem pojem o čase,“ pronese a utře si rukou orosené čelo.

Vlasy má vzadu sepnuté sponou, ruce a nohy zakryté dlouhým rukávem a nohavicemi.

„Dneska má být vedro, za chvíli tady bude k zalknutí, tak jsem si říkala, že se do toho pustím hned z rána,“ vysvětlí a pokyne hlavou k prohlubni. „Včera večer se to tady sesunulo. Je to k nevíře, ale je to tak.“

Asi má potřebu zdůvodňovat cokoli, co dělá. Zdá se, že spěchá a snaží se odstranit problém co nejrychleji. Teď, když stojím vedle ní, si můžu prohlubeň lépe prohlédnout. Má asi dva metry na délku a metr na šířku. Její tvar je nezvykle pravidelný, jako kdyby skrývala něco ve tvaru obdélníku.

Polknu.

„Tam je něco zakopané?“ ptám se.

„Kde?“

„Tady,“ ukážu prstem na jámu.

„Jo.“

Opět zaboří rýč do hromádky a hodí do prohlubně další porci hlíny.

„A co?“ vyzvídám a začíná mě opouštět klid.

„Čubka,“ odpoví po chvíli tíše.

„Prosím?“

„Naše fenka, Kola, posla před deseti lety. Zakopala jsem ji tady na zahradě. Měla to tu ráda.“

„Aha.“

„Jdi domů, Julie,“ řekne náhle s rostoucí nervozitou v hlase. „Já už si to tady dodělám.“

„Samozřejmě.“ Udělám automaticky krok vzad.

Ještě jednou si očima přeměřím hromadu hlíny a pomyslím si, že jí určitě nebude dost pro zasypání díry. Je příliš velká, připomíná propadlý hrob, ale ne psí... spíš lidský. Rychle od sebe tuto iracionální myšlenku zaženu.

Setkání v zahradě mě trochu rozhodí. Když jsem Marii včera poznala, rozhodně nevypadala na ženu, která se pouští do takových prací. Rytí na zahradě? Když jsme se včera bavily o mých povinnostech, se znechuceným výrazem konstatovala, že budu zodpovědná také za pletí zeleninových záhonů před domem. Nechtěla plít, ale rytí jí nevadí? Její tempo bylo velmi nepřirozené. Mám pocit, že se do toho pustila neuváženě, aby to měla co nejdřív za sebou.

Jdu k autu, otevřu kufr a vytáhnu z něj vysavač, čisticí prostředky a žínky na mytí oken.

„Chceš pomoci?“ ozve se za mnou známý hlas.

Otočím se. Na verandě, opřený o bílý sloup, stojí s rukama v kapsách syn Borewských. Jeho propadlé oči mě pozorně sledují.

„Není třeba.“

Vytáhne ruce z kapes a sejde po schodech. Mlčky zvedne vysavač.

„Vážně si se mnou nedělej starosti,“ říkám.

„V klidu, vždyť to máš těžké,“ odpoví a stoupá s přístrojem po žulových schodech.

Má na sobě černé tílko a nízko spuštěné džíny. Jeho tělo je štíhlé, ale pěkně vyrýsované. Na pravém předloktí se vyjímá tmavé tetování ve tvaru draka. Vypadá, že je o několik let mladší než já. Když jsem včera hovořila s Borewskou, byly dveře jeho pokoje pootevřené. Všimla jsem si stohu knih na psacím stole. Říkala jsem si, že se nejspíš připravuje k maturitě, jelikož závěrečné zkoušky se konají už za pár dní.

Následuju ho a v duchu se modlím, aby mu můj drahý vysavač nevyklouzl z ruky. Ale on ho drží pevně, jako by nic nevážil. Před dveřmi do kuchyně jej opatrně postaví na zem, vrhne na mě nepříjemný pohled, a aniž odpoví na mé poděkování, zmizí ve svém pokoji.

Úklid zahájím vyleštěním skla vchodových dveří. Od včerejška mi to leží v žaludku. Umyju celé dveře, vypadá to, že to nikdo neudělal už hezkou řádku let. Poté se vrátím dovnitř a pokračuju kuchyní. Pod dřezem se nachází malá nádoba na tříděný odpad. Smrdí to hůř než kompost. Odpad není správně roztríděn, což je patrné na první pohled. V nádobě na plasty se povalují zahnědlé slupky z jablek, z koše na bioodpad trčí lesklý obal paprikových chipsů. Když nadzvednu pytel se sklem, ukáže se, že je vespod celý mokrý, a co víc, spatřím pod ním hromádku malých žlutých červů.

„Takový bordel,“ zašeptám, když stahuju pytel červenou páskou.

„Já vím, dlouho tady nikdo nepoklidil.“

Otočím se. Mladý Borewský se zády opírá o kuchyňskou linku. V ruce drží hrnek.

Zdá se, že mě už nějaký čas pozoruje.

„Omlouvám se,“ snažím se ospravedlnit, „ale většinou...“

„Býváš při úklidu v domě sama,“ dokončí za mě a lehce se usměje.

Něco takového jsem asi chtěla říct. Teď se však zastydím. Nepořádek bych neměla nijak komentovat. To je jasné a samozřejmé.

„Marie neuklízí, otec taky ne. Já se o to trochu snažil,“ škrábe se ve vlasech, „ale moc mi to nejde.“

„Nikdo k vám nechodil? Je to velký dům, který vyžaduje profesionální péči,“ poznamenám.

„Před mnoha lety s námi bydlela služka. Byla skvělá, ale zmizela.“

„Co znamená ‚zmizela‘?“ Usmívám se, ale všimnu si, že se jeho oči divně zastřou.

„Jednoho dne prostě odešla,“ pokrčí rameny. „Asi už toho měla dost.“

„Čeho?“

„Nepořádku,“ odpoví pomalu.

Vtom se domů vrátí Borewská. Je rudá v obličejí, na tvář a čelo se jí lepí pramínky vlasů.

„Budeš mi muset pomoci, Kaspere. Sama to nezvládnou,“ obrátí se na syna.

Teprve teď se dozvídám, jak se mladý Borewský jmenuje.

„Nemám čas,“ odvěti kluk suše.

V jeho hlase slyším pohrdání. Rychle se vrátím k úklidu, abych se nemusela účastnit jejich rozepře.

„Ty nemáš čas nikdy. Mrháš ho na blbosti, tak je to,“ procedí skrz zuby Marie, načež přistoupí k černému dřezu a shodí do něj žluté rukavice olepené hlínou a kousky trávy.

„Proč jsi pro ni chtěla tak velký hrob? Pamatuju si to, byl to nesmysl,“ namítne Kasper.

Najednou se mi začínají třást ruce. Přeběhne mi mráz po zádech. To asi v reakci na ponurý Kasperův tón. V jeho hlase

zní smutek a snad i výčitka matce, že kdysi udělala něco proti jeho vůli.

„Chodíš si pryč, kdy se ti zachce. Chvíli tady bydlíš, chvíli ne. A pořád jen chytračíš, jako kdybys snědl všechnu moudrost světa,“ vyštěkne Marie.

„Dej mi pokoj, ženská,“ odsekne kluk, načež s hrnkem v ruce odkráčí do svého pokoje.

Borewská pustí vodu a pečlivě si myje ruce. Nejspíš chce najít záminku, aby s ním už nemusela mluvit.

Já se zatím soustředím na práci. V myšlenkách se snažím od jejich rozhovoru utéct. Byla jsem už svědkem nejednoho podobného sporu. V takových chvílích je nejlepší, když člověk dělá, že tam není.

Toho dne u nich strávím dvanáct hodin a stejně se mi nepodaří uklidit vše. To je poprvé, co se mi nepovedlo splnit své povinnosti v jednom dni.

Dům Borewských je plný překvapení podobných tomu, které jsem našla v nádobách na tříděný odpad. Vrozený smysl pro pořádek a harmonii mi nedovolí nad nimi mávnout rukou. Abych dokázala odstranit z koutů pod vysokým stropem pavučiny, musí mi Kasper přinést žebřík. Pak trvá na tom, že mě bude jistit. Vynoří se ze svého pokoje vždy, když to potřebuju, jako kdyby mě sledoval a vyčkával na okamžik, kdy může být nápomocen. Asi má přece jen dost času. Zdá se, že ho jen odmítá věnovat matce.

Na stěně vedle vchodových dveří se nachází velká, plastová skříňka tlustě olepená prachem. Marie říká, že je to dávno nepoužívaný alarm. Opatrně ho otřu.

Žena je fascinována mou důkladností. Když jí večer oznámím, že jsem některé místnosti nestihla poklidit, s úsměvem konstatuje, že to můžu dodělat zítra, což je sobota. Říká, že dostanu příplatek. Nenapadá mě jiné řešení, a tak souhlasím.

Na rozdíl od ní nejsem se svou prací spokojena. Mám výčitky svědomí, že jsem zklamala. Nechala jsem u nich všechny věci s tím, že se tam hned zítra ráno vrátím.

Tentokrát je doma pouze Kasper. Když vstoupím do kuchyně, přivítá mě vůně kávy. Kluk stojí opřený o skříňku, na které šumí kávovar.

„Chceš?“ zeptá se a pozvedne černý šálek se zlatým lemováním.

„Ano,“ odpovím trochu nejistě.

Ráno jsem do sebe stihla nasoukat jen miskou lupínků, chtěla jsem k Borewským dorazit co nejdřív. Trápil mě fakt, že jsem včera nestihla vše dokončit.

„Nech mi ho na lince, napiju se za chvíli,“ požádám ho a dívám se, jak se proud kávy řine do šálku.

Uraženě se na mě podívá. Zastavím se před schody do patra. Teprve teď mi dojde, že si chtěl dát kávu se mnou, a já jsem tuto maskovanou nabídku odmítla. Jeho chování je nepřímocharé, není snadné jej rozšifrovat.

„Co děláš?“ zajímá se, když stojím s rukou na zábradlí a dívám se na něj.

„Nic, nic,“ vyhrknu, načež vyrazím po stále ještě zaprášených schodech nahoru.

Vejdou do malého pokoje na pravé straně. Je tam dost těsno. Část stropu tvoří velká šikmina se střešním oknem, kterým

sem proniká sluneční svit. Paprsky dopadají na ustlanou postel, přímo na červenou peřinu s velkou světlou skvrnou uprostřed. Vlivem slunce materiál prokazatelně zesvětlal. Povlak určitě dlouho nikdo nevyměnil. Ve vzduchu je cítit prach.

Přistoupím k dřevěným šatním skříním s pootevřenými dvířky. Ze zásady do skříní nenahlížím, jediné když dostanu pokyn uklidit jejich vnitřek. V této situaci však nemůžu nenahlédnout, protože vidím zevnitř vylétat moly. O tom, že v domě řádí moli, se Borewská zmínila; prosila mě, abych na patřičných místech rozvěsila levandulové přípravky. Koupila jich tučet speciálně k tomuto účelu.

Když dvířka pootevřu, můj zrak spočine na celé řadě stejných černých šatů, zaprášených a děravých. Jejich výstřihy zdobí bílá krajka, která se v ruce rozpadá. Zevnitř vylétá několik dalších molů.

Na dně skříně leží zažloutlé kotníkové tenisky, vedle nich jedna plátěnka, zepředu v místě palce lehce prodřená, a černé baleríny, ještě s visáčkou.

Slyším kroky. Automaticky zavřu dvířka skříně, cítím se provinile, že Borewským prohlížím soukromé věci.

Se šálkem v ruce vstoupí do pokoje Kasper.

„Tady jsi uklízet neměla. Marie by zuřila, kdyby se dozvěděla, že ses sem vstoupila.“

„Neměla jsem vstupovat do pokoje na levé straně, ne na pravé,“ opáčím nejistě.

Ale pak si uvědomím, že na protější straně domu končí chodba velkým oknem.

„Možná si popletla strany,“ pokrčí rameny. „Ale jsem si jistý, že měla na mysli tento pokoj.“

„Omlouvám se,“ špitnu, zavřu dvířka skříně a udělám dva kroky vzad.

Náhle ztratím rovnováhu a padnu na postel. Ihned se zvedme mračno prachu, které dráždí nos i hrdlo.

Zaskřípou pružiny, slyším pod sebou tlumené praskání dřeva. Rychle se zvednu a opustím pokoj.

Kasper vyjde za mnou, v ruce stále drží šálek.

„Napadlo mě, že ti ho přinesu nahoru,“ vysvětluje.

„Říkala jsem, abys ho nechal na lince, ale děkuju.“

Opatrně zaklapne bílé dveře do zaprášeného pokoje.

Do úst se mi tlačí otázka, kdo v něm bydlel, ale nenajdu v sobě odvalu, abych se zeptala nahlas. Doufám, že Marii o mém porušení zákazu nepoví.

„Tak ho nechám třeba tady.“ Postaví kávu na pozlacenou konzoli, pod zrcadlem v černém rámu.

„Jo, to je fajn místo.“

Chvilí stojíme mlčky naproti sobě. Kasper má jako vždy ruce hluboko v kapsách tepláků. Působí dojmem uzavřeného kluka, který o mě z neznámých důvodů jeví zájem.

„Určitě máš hodně učení,“ snažím se odvrátit pozornost od svého malého přestupku.

Zvedne obočí.

„Učení?“

„Nepřipravuješ se k maturitě? Máš na stole plno zpracované literatury, testů. Všimla jsem si toho včera, když jsem v pokoji uklízela.“

Usměje se a vrhne na mě blahosklonný pohled, kterým mě malinko znejistí.

„Kolik myslíš, že mi je?“ zeptá se trochu hlubším tónem, což ho ihned dělá starším.

„Já nevím, devatenáct?“

Opět se usměje.

„A můžu se zeptat, kolik je tobě, Julie?“

„Dvacet jedna.“

„Mně je dvacet čtyři. Dostudoval jsem před dvěma lety.“

Zlehka rozevřu oči a pokyvují hlavou.

„Vypadáš o hodně mladší...“

„Moje máma prý taky vypadala celý život mladší.“

Projíždí si prsty po svých zářivě černých vlasech, jako by dobře věděl, že právě ony jsou hlavním atributem jeho mládí.

„Marie není tvoje máma?“

„Jasně že ne,“ ohradí se. „Je to jen žena mého otce. Moje máma je po smrti.“

„To je mi líto.“

Pozvolna mi dochází, kolik tato rodina skrývá tajemství. Nejsem si jistá, jestli bych se s nimi měla sbližovat. Přes Kasperovo opálené rameno se zadívám na dveře pokoje, který jsem právě opustila. Hlavou mi probleskne podivná myšlenka, že ten pokoj patřil jeho matce, i když je to nemožné.

„Měla bych se vrátit k práci,“ poznamenám.

Jeho pohled roztaje, husté obočí lehce poklesne. Vytáhne ruku z kapsy a neurčitě na mě ukáže.

„Dej si se mnou kávu, Julie. Dneska už ti toho přece moc nezbyvá. Slibuju, že tady tentokrát dvanáct hodin nestrávíš.“

„Jestli budu takhle ztrácet čas, tak strávím.“

„Káva se mnou je ztráta času?“ Nakloní hlavu, přivře oči a pozvedne koutky úst.

Zdá se mi, že s úsměvem vypadá jeho tvář úplně jinak. Z chmurného, uzavřeného člověka se náhle mění v sebevědomého chlapa, kterému nelze odolat.

„Co se stane, když nás tady uvidí tvoje máma, totiž Marie?“

„Nic,“ pokrčí ramený. „Nic ti neudělá. Dobře ví, že nikoho lepšího nenajde. Chce to trochu sebevědomí.“

„Dobře, ale jen na chvíli.“

Ani nevím, proč souhlasím. Třeba mu chci vyjít vstříc, protože mě přistihl, když jsem porušila příkaz paní domu? Nebo snad za to může jeho diskrétní šarm?

Sejdeme do jeho pokoje. Začneme si povídat. Ještě nikdy se mi s nikým nemluvilo tak dobře. Mám pocit, jako bych ho znala odjakživa, a přitom jsme se poznali teprve včera.

Je pravda, že mě trápí samota. Dva roky jsem bez mužského, páteční a sobotní večery trávím v bytě se spolubydlicemi nebo u počítače, když skypuju se sestrou. Občas jezdím na víkend k mámě.

Ta se před rokem přestěhovala z Olavy do Opolí, kde bydlela babička, která nám odkázala dům. Jenže ten potřeboval celkovou rekonstrukci. Aby na ni měla máma peníze, prodala byt v Olavě. Přemlouvala mě, abych se s ní odstěhovala do Opolí, ale já zůstala ve svém rodném městě a pronajala si byt s dvojicí známých.

Magda a Silvestr se mají moc rádi, dívám se na jejich štěstí a cítím se čím dál osamělejší. Je pravda, že se tu a tam vypravím na rande s muži, které poznám v olavských hospodách, ale na každém mi něco vadí. Sestra tvrdí, že až potkám toho pravého, situace se změní. Najednou se mi bude líbit vše, svět nabere nové barvy a tak dál. Já se však nedokážu ubránit pocitu, že je něco špatně ve mně. Jako bych toho od života chtěla moc.

Možná právě proto trávím více než hodinu v Kasperově pokoji, který se v mých očích nečekaně proměnil v zajímavého muže. Rychle a bez povšimnutí vklouzl do mého soukromí. Tím,

že mi v pátek asistoval při všech těžších pracích, aniž jsem ho o to prosila, si dokázal získat kousek mé důvěry. Namlouvám si, že jsem jeho pozvání přijala jen proto, abych se mu odvděčila, ale ve skutečnosti je to tím, že ho chci poznat lépe.

Posadím se na otočnou židli u jeho mahagonového stolu a on se uvelebí na posteli, viditelně potěšený mou přítomností.

Ještě jednou si změřím pohledem vypracovanou gymnaziální četbu na jeho stole. Spatřím resumé *Sedláků* a *Veselky*, hned vedle úplné vydání *Medailonů* Zofie Nałkowské.

„Ty jsi učitel?“ zeptám se.

„Ano i ne,“ odpoví a schová svůj šálek do dlaní.

„Takové odpovědi nemám ráda.“

„Jsem spisovatel,“ říká pomalu. „Hrdina knihy, kterou právě dokončuju, je učitel polského jazyka.“

„Spisovatel?“ nevěřičně zopakuju a sesunu ruku z *Medailonů*.

Udělám to tak nešikovně, že se můj šálek zachvěje a převrátí. Káva se vyleje přímo na počítačovou klávesnici.

Aniž čekám na Kasperovu reakci, vystartuju ze židle a běžím do kuchyně pro papírovou utěrku. Když se vrátím, kluk už drží klávesnici nad stolem. Černý nápoj z ní odkapává na desku. Rychlým pohybem ruky ho setřu.

„Nic se nestalo, je to jen stará klávesnice,“ uklidňuje mě. Soustředím se na další činnosti – přeskupuju knihy, otírám dvě propisky, posouvám otevřený zápisník. Spatřím v něm nějaké nezřetelné poznámky, mezi nimiž rozliším jméno na písmeno „J“. Může to být Jana, Judita nebo i Julie. Písmo je velmi špatně čitelné, takže to nedokážu přesně rozluštit. Jsem si jistá pouze oním „J,“ které vypadá jako vanilkový lusk. Za ním následuje už jen rozmazaná linka.

„Omlouvám se,“ řeknu, když se vrátím na židli. „Co teda píšeš?“